సత్కార్యానికి వెయ్యి విఘ్నాలంటారు ! కాకపోతే నాంచారయ్య కాళ్ళు పడుతుండగా, కిటికీ తలుపులు నాల్గింటిలో తగుమాత్రం గాలి రావడానికి వీలుగా ఒక్క తలుపుమాత్రమే తెరిచిపెట్టుకుని, పట్టెమంచంపైన పాలసముద్రంలా పరచుకున్న తెల్లటి మెత్తమీద పడుకుని మెల్ల మెల్లగా నిద్రలోకి జారుకుంటున్న మునసబుగారికి నిద్రాభంగమా ?!

ఆయన వులికిపడి కళ్ళు తెరిచేశారు! ఇందాకా ఏ శబ్దంవల్లనైతే నిద్రాభంగం వాటిల్లిందో, అదే శబ్దం మళ్ళీ ఒకసారి ఆయన చెవుల్లో మారుమ్రోగింది.

నుదురు చిట్లించుకుంటూ, కళ్ళు కుంచించుకుంటూ ''ఏమిటది ?''అన్నారు మునసబుగారు.

''హరికథ జరుగుతోంది బాబూ! తమకు తెలీదేమిటి ?'' అని కాసేపాగి ''మీకు తెలియకుండానే !'' అంటూ ఆశ్చర్యాతిరేకంతో కళ్ళు పెద్దవిచేసుకుని అలాగే నోరు తెరిచేశాడు నాంచారయ్య.

తామరచెరువు గ్రామ చరిత్రలో ఇది అపూర్వమైన విషయం.

'తనకు తెలియకుండానే హరికథా?'– మునసబుగారి కళ్ళల్లో ఒకటి పూర్తిగా మూసుకపోయింది. మరొకటి అరమోడ్పు భంగిమలో వుండిపోయింది. క్రిందిపెదవి ఒకవైపున పైకిలేచి,మరొకవైపున పై పంటిక్రింద నలిగిపోయింది. నాలుగైదు క్షణాలక్రితం ఆ ముఖంలో లీలగా రెపరెపలాడిన చిరుకోపం,చేటంత మబ్బు దిక్కుల అంచులదాకా వ్యాపించినట్టుగా, అంతలోనే మునసబుగారి మనసంతటా వ్యాపించింది.

ఆయన తటాలున పైకి లేచారు. పదడుగుల్లో గదీ, హాలు దాటుకుని డాబాపైకి వచ్చారు. పిట్టగోడ కానుకుని ఊరివైపు చూసారు.

భజనగుడి ముంగిట పెట్రమాక్సు లైటు ధగద్ధగాయమానంగా వెలిగిపోతూవుంది. ఆ వెలుగులో, ప్రొద్దు గ్రుంకిన తర్వాత వేసిన కొబ్బరిమట్టల పందిరి పచ్చ పచ్చగా కలకలలాడిపోతూ వుంది. పందిరిక్రింద చెంగులు జీరాడగా పీతాంబరం కట్టుకున్నవాడు, మెడలో నుంచీ మోకాళ్ళదాకా వ్రేలాడుతున్న పుష్పహారాన్ని ధరించినవాడు, ఎదకు చేతులకూ చందనంఅలదుకున్నవాడు, నుదుట పట్టెనామాలు దిద్ది తీర్చుకున్నవాడూ అయిన హరిదాసు చేతులు పైకెత్తి, అంజలి ఘటించి, ఉపోద్ఘాతానికి పరిసమాప్తిని సూచిస్తూ గోవిందనామ స్మరణ చేస్తున్నాడు—

''జయ రమా రమణ గోవిందా !''

''గో...వింద !''—చిన్నా పెద్దా, ఆడా మగా వ్యత్యాసం లేకుండా ఒక్కసారిగా నాలుగైదు వందల కంఠాలనుంచీ

వెలువడిన గోవిందనామస్మరణ భజన గుడినుంచీ గ్రామచావడిదాకా కూర్చున్న జనాన్ని దాటుకుని, మధ్యలోవున్న యిళ్ళనూ, ఆ తరువాత ప్రహరీగోడను పూలతోటనూ దాటుకుని 'అలవైకుంఠ పురంబులో, నగరిలో, ఆ మూల సౌధంబుదాపుల' అన్నట్టుగా భవనంలో రెండో అంతస్తులో వున్న మునసబుగారి చెవుల్లో మళ్ళీ ఒకసారి మారుమ్రోగింది.

ఆయన గిరుక్కున వెనుదిరిగారు.

"ఏమిటి బాబూ?" అన్నాడు నాంచారయ్య.

"ఈ కరణానికీ, ప్రెసిడెంటుకూ తలపైన కొమ్ములు మొలిచాయిరా!" అన్నారు మునసబుగారు.

"కాదా మరి! తమతో మాటాడకుండానే తమంతట తామే హరికథ పెట్టిస్తారా? పిదప కాలమొచ్చింది బాబూ, మనుషులకు అంతరాంతరాలు తెలీడంలేదు." అగ్గిపైన గుగ్గిలం చల్ల సాగాడు నాంచారయ్య.

"ఒరే నాంచారూ!"

నాంచారయ్యకు ఈ పరిణామం ఎంతో ఆనందకరంగావుంది. అతడు చేతులు కట్టుకుని, మునసబుగారి ఆజ్ఞ కోసం ఎదురుచూస్తూ నిల్చున్నాడు.

ఈ మధ్య ఆ కరణ మెందుకో మిడిసి పడుతున్నాడు. ఆ ప్రెసిడెంటుది నడ మంతరపుసిరి! నాతో మాటాడకుండా ఓ హరికథ జరిపిస్తే తమ ప్రతాపం బయటపడుతుం దనుకుంటున్నారేమో! ఏడ్చారుగానీ, ఒరే నాంచారూ!"

"బాబూ!"

"మనం ప్రత్యేకంగా ఓ కథ పెట్టించాలి..."

"అదెంతపని బాబూ!"

"వెళ్ళు. రేపు రాత్రికి కథ మన దనిచెప్పి తాంబూలమిచ్చిరా!"

మునసబుగారి మాటతోబాటే నాంచారయ్య గబగబా మెట్లుదిగాడు. అరకట్ట ఆకులు పలం వక్కలు చేతబట్టుకున్నాడు తలుపుతెరచుకుని వీధిలోబడి చరచరా భజనగుడివైపు నడవసాగాడు.

* * *

ఇప్పుడు చెప్పబోయేది పూర్వకథ.

హార్మోనియం వాయించే హనుమంతు, మృదంగం మ్రోగించే సుబ్బయ్య వెంటరాగా ఆ రోజు వుదయం ఎనిమిది, ఎనిమిదన్నరకే హరిదాసు ఆ గ్రామంలో ప్రవేశించాడు.

హరిదాసుకు ముప్పైయ్యేళ్ళు వుండొచ్చు. కడ్డీలాంటి శరీరం, పొడుగాటి చేతులు, చామనఛాయ. వీటితో శ్రీరామచంద్రుని వేషానికి అనువైన ఆకారం అతడిది. ఉంగరాల జుత్తు గిరజాల రూపంలోవుండి ఆ ఆకారాని కొక ఆకర్షణను ఆపాదిస్తూవుంది.

అప్పటికప్పుడే నిద్రలేచి, తూలుతూ తూలుతూ రచ్చదాకా వచ్చి పొలం వైపు వెళ్ళడమా, లేక యిళ్ళకే తిరిగి వెళ్ళి వంటగదిపైకెగబడ్డమా అని పాలుపోక, దినకృత్యాలనే గ్రంథానికి బీడీ పొగలతోనే శ్రీకారం రచిస్తూవున్న యువకులు కొందరు, ఏదో ఉబుసు పోకకు ఒక మానవుడు దొరికాడుగదా అన్న తృప్తితో "రండిరండి దాసుగారూ! ఎక్కడినుంచీ వస్తున్నారు? ఇంతకు మునుపెప్పుడూ మిమ్మల్ని చూచినట్టు లేదే! మందేవూరు?" అని పలకరించారు.

"కంచుగొంతు కేశవదాసుగారంటే తెలుసునుగదండీ! ఈ ప్రాంతమంతా ఆయనకు కొట్టినపిండి. ఆయన మా నాన్నగారు" అన్నాడు హరిదాసు.

"అలాగా! కాస్త దగ్గరికొస్తారా బాబూ! చూపు తిన్నగా ఆనడంలేదు. భజనగుడి కట్టినకొత్తలో నాలుగుసంవత్సరాలు వరసగా ప్రతి శ్రీరామనవమికీ నాన్నగారే వూళ్ళో కథలుచెప్పారు. కేశవదాసుగారి కథంటే చుట్టుపట్ల పది మైళ్ళనుంచీ కదలివచ్చేది జనం! కూచోండి బాబూ, కూచోండి" అంటూ రచ్చపైన రావిచెట్టుకు ఆనుకుని కూర్చున్న రంగయ్యతాత హరిదాసుకు స్వాగతం యిచ్చాడు.

నిగనిగలాడుతున్న నీరెండకు ముఖంలో ముత్యాల్లా అలముకున్న చెమటబొట్లను అంగవస్త్రంతో తుడుచుకుని, హరిదాసు అనుచరులతోబాటు చల్లటి రావిచెట్టునీడలో కూర్చుంటూ "మీ వూరినిగురించి మా నాన్నగారి నోట చాలాసార్లు విన్నానండీ తాతగారూ! కాకుల్లాగా కడుపునింపుకోడం కోసం బ్రతికే వాళ్ళమాటకేంగానీ, విద్యకు వెలగట్టి విద్వత్తును గౌరవించే పెద్దలున్నార్రా నాయనా ఆ వూళ్ళో—అనే వారాయన! ఆ మాటల్ని మళ్ళీ మళ్ళీ మననంచేసుకుంటూ నా అంతట నేనే యిలా మిమ్మల్ని వెదుక్కుంటూ వచ్చేశాను..." అన్నాడు.

"కానీ యివి ఆ రోజులు కావే! కాలం బొత్తిగా మారిపోయింది బాబూ! చెబితే వినేవాడూ లేడు, వినేటట్టుగా చెప్పేవాడూ లేడు. అది మంచికిగానీ, చెడ్డకుగానీ ఊరంతా ఒక త్రాటిమీద నడవడం మా కాలంలో రివాజు. మునసబు పెద్దిరాజుగా రుండేవారు. కరణం రుద్రప్పగారుండేవారు. ఒక రెంతచెబితే రెండోవారంత! ఇప్పుడలా కాదే! ఇంతకూ, అంతకూ రాద్ధాంతాలు, సిద్ధాంతాలు. ఆపైన గూడు పుఠాణీలు పెచ్చుమీరిపోతున్నాయి. ఈ గొడవంతా మీ కెందుకుగానీ మీరొకసారి వెళ్ళి మునసబుగారిని చూడండి. ఏమంటాడో చూద్దాం" అన్నాడు రంగయ్యతాత.

"మునసబుగారి ఇల్లెక్కడండీ?" అన్నాడు హరిదాసు.

"నేను చూపిస్తాను. నేను చూపిస్తాను" అంటూ పదిమంది కుర్రాళ్ళు హరిదాసు ఎదుటకు వచ్చి నిల్చున్నారు.

ఉప్పొంగిన ఆకాశగంగ శరీరాన్ని అభిషేకిస్తుండగా, యోగతపస్సులో మేనుమరచిన పరమేశ్వరుడికి మల్లే, రెండుతవ్వల మంచినూనె ధారధారలుగా ఒంటిపైన దిగజారుతుండగా మునసబు గారు మంగలిచేత తలంటించుకుంటూ హరిదాసుకు దర్శనమిచ్చారు.

"నమస్కారమండీ!" అన్నాడు హరిదాసు.

"కళ్ళల్లో నూనెపడిందిరా నారిగా! ఆ వచ్చిందెవరో చూడు" అన్నారు మునసబుగారు.

"కేశవదాసుగారిని ఎరుగుదురు గదండీ! నేనాయన కుమారుణ్ణి. నాలుగైదేళ్ళనుంచీ నేనూ కథలు చెబుతున్నాను. అమ్మయినా అడగందే బువ్వ పెట్టదుగదండీ! అందుకని..."

"ఓహో! అలాగైతే కథ దొరుకుతుందేమోనని వచ్చారన్నమాట.మంచిదే మీరు చెప్పనూ చెప్పొచ్చు. మేము విననూ వినొచ్చు. కానైతే ఒక సంగతండీ హరిదాసుగారూ! నేనిప్పుడు ఊళ్ళో పెత్తనాలన్నీ చాలించుకున్నాను. మీరొక అడుగు కరణంగారి ఇంటిదాకా వెళ్ళండి" అంటూ మునసబుగారు స్నానంచేయడానికి పెరట్లోకి వెళ్ళిపోయారు.

హరిదాసు అంగవస్త్రం దులిపి భుజాన వేసుకుని కరణంగారి యింటికి దారితీశాడు.

వివిధాకారాల దస్త్రాలమధ్య కూర్చుని కలంతో ఏదో అంకెను కొట్టివేయ జూస్తున్న కరణంగారు, చెట్లతో పొదలతో, పుట్టలతో, గుట్టలతో నిండిన అరణ్యంలో విల్లు చేబట్టి పిట్టకు బాణం గురిబెడుతున్న కోయదొరకు మల్లే హరిదాసుకు ప్రత్యక్షమయ్యారు.

ముక్తసరిగా పరిచయమైన తర్వాత కరణంగారు సులోచనాలు సవరించుకుంటూ హరిదాసుకేసి పరీక్షగా చూచి

"కేశవదాసుగారి కుమారులటండీ! సంతోషం, చాలాసంతోషం! హరికథా కథనమంటే అది నాన్నగారి సొత్తు గదటండీ! ఆ భాషాపాటవం, ఆ సంగీత పరిజ్ఞానం,ఆ లోకానుభవం-అవి మరెవరికొస్తాయి! అన్నట్టు మీరేం పనిగా వచ్చారు?" అని ప్రశ్నించారు.

కరణంగారి గడుసుపోకళ్ళను అర్థంచేసుకోగలిగినప్పటికీ, అదేమీ బయటికి తెలియనీకుండా హరిదాసు "నేనూ అదేవృత్తి అవలంభించానండీ!" అన్నాడు.

"అలాగా! చాలా మంచిపనిచేశారు. పరవృత్తులెన్నయినా కులవృత్తికి సాటి రావన్నారు. అయితే ఈ వూళ్ళో కథాగిథా ఏర్పాటుచేసుకున్నారటండీ?"

"మునసబుగారి దగ్గరకు వెళ్తే ఆయన మిమ్మల్ని చూడమన్నారు బాబూ!" సవినయంగా మనవిచేసుకున్నాడు హరిదాసు.

"ఎంతమాటెంతమాట! నన్ను చూడ్డంకన్నా వీధిలో ఆ గంగరావి చెట్టును చూడ్డం నయం కదండీ! ఏనాడయితే పంచాయితీబోర్డు అంటూ ఒకటి ఏర్పడిందో, ఆనాటినుంచీ నాకూ గ్రామ వ్యవహారాలకూ లంకె తెగిపోయింది. మీరింతదూరం రానేవచ్చారు. ప్రెసిడెంటుగారిది నాలుగో యిల్లే! వెళ్ళి ఆయన్ను కలుసుకోండి!"

హరిదాసుది అంతకే నిరుత్సాహపడిపోయే స్వభావంగాదు. అతడు ఆ ప్రెసిడెంటుగారినిగూడా ఒకసారి చూస్తే సరిపోతుంది, అనుకుంటూ మళ్ళీ వీధిలో పడ్డాడు.

రేడియోలో ప్రపంచ రాజకీయాలను గురించి వింటూ, గ్రామ రాజకీయాల్లో తమ చక్రం నిరాఘాటంగా తిరగడానికి ఉపాయాలాలోచిస్తున్న ప్రెసిడెంటుగారు ద్వారందగ్గరినుంచీ హరిదాసు పొడిదగ్గు వినబడగానే తలపైకెత్తి అటువైపు చూసారు.

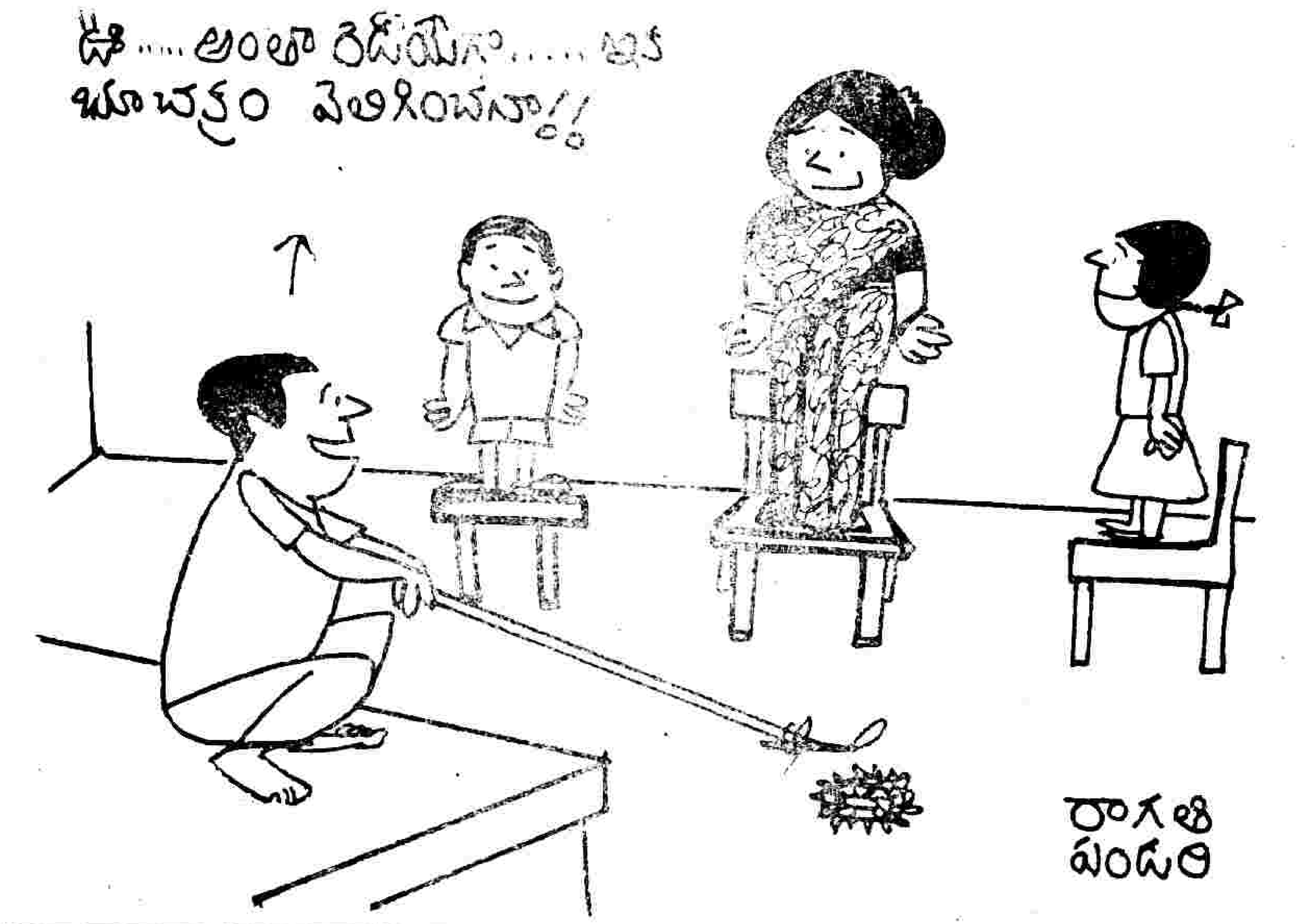

"నమస్కారమండీ ! మీరేదో ఆలోచనలో వున్నట్టున్నారు. బహుశా నేనిలా రావడం..." అంటూ ముంగాళ్ళకు బంధం పడినట్టు ద్వారం దగ్గరే ఆగిపోయాడు హరిదాసు.

"అబ్బే, నా ఆలోచనకేంగానండి, మీబోటివారెవరైనా యిలా రావడమే నాకెంతో ఆనందం ! ఇంతకూ, ఇదివరకెప్పుడూ మీతో పరిచయం కలిగినట్టులేదు..." అంటూ హరిదాసువైపు పరకాయించి చూడసాగారు ప్రెసిడెంటుగారు.

"నీ మర్యాద కాలిపోనూ ! కూచోమని ఒక్కమాట చెప్పగూడదటయ్యా మహానుభావా !" అనుకుంటూ తనే స్వయంగా ఓ కుర్చీని అలంకరించి "ఉదయం ఎనిమిదిగంటలకే ఈ వూరొచ్చానండీ! రాగానే వెళ్ళి మునసబుగారిని కలుసుకున్నాను. ఆయన కరణంగారిని దర్శించమన్నారు. కరణంగారు మీదగ్గరకు దారి జూపించారు. అసలు నేను మొట్టమొదట మిమ్మల్నే కలుసుకోవలసింది !" అంటూ తన అవివేకానికి తానే నొచ్చుకున్నాడు హరిదాసు.

"ఇప్పుడైనా మించిపోయిందేముందిగానీండి, ఇంతకూ మీరేంపనిగా వచ్చారో..." అన్నారు ప్రెసిడెంటుగారు.

"హరికథలు చెప్పుకునేవాడికి వేరొక పనేముంటుందండీ ? స్వంతపనిమీదనే వచ్చాను..."

"వచ్చారూ..."

"రాకేంచేస్తానండీ, ఊళ్ళో ఎదురైన వాళ్ళందరూ మీ మాటే చెబుతుంటే ! 'మీరొకసారి ప్రెసిడెంటుగారిని చూడండి ; నిస్సందేహంగ మీ పని రైటయిపోతుంది – ఎవరి నోట విన్నా యిదేమాట!'

"వాళ్ళ మాటలకేంలెండి ! తల మాసినవాడెవడైనా దొరికితే శుభ్రంగా వాడి చాపకిందికి నీళ్ళు తేవాలన్నదే వాళ్ళ ప్లాను ! అలాంటి మాటలు పట్టించుకోకండి. వేళకు సరిగ్గా వచ్చినట్టున్నారు. ఈ పూట మా యింట్లో భోజనంచేసి వెళ్ళండి..."

నాలుగువందల గడపలున్న ఈ వూళ్ళో భోజనానికేం కొదవండీ ! రాత్రికి కథమాట సెలవిచ్చారు కాదు...."

"ఇదేం ఒకరింటి శుభకార్యమా హరిదాసుగారూ ! అందరితోనూ మాట్లాడి చూడండి..."

"అందరూ మీతోనే మాట్లాడమన్నారండీ !"

"అన్నారూ ! అనేవుంటారు లెండి ! అయినా గ్రామంలో మునసబూ, కరణంగార్లుండగా జీతం బత్తెం లేని కొలువు చేసే నా మాట ఎవడు వింటాడండీ, మీ చాదస్తంగానీ..." ప్రెసిడెంటుగారు తేల్చి మాట్లాడేశారు.

"ఇంతచేశావా భగవంతుడా !" అనుకుంటూ హరిదాసు ప్రెసిడెంటుగారి యింటినుంచి బయటికి వచ్చేటప్పటికి నడి మింట సూర్యభగవానుడు నిప్పులు గ్రక్కుతున్నాడు.

అంతవరకూ రచ్చపైన్నే కూచుని ఒకరి ముఖం ఒకరు చూచుకుంటూ గోళ్ళు గిల్లుకుంటున్న హరిదాసు అనుచరులు అతడు కనబడగానే "ఏమైంది? పండా, కాయా?" అని ఏకకంఠంతో ప్రశ్నించారు.

ప్రశ్నించిన సహచరులవైపు చూస్తూ హరిదాసు, "సోదరులారా ! సావధానంగా వినండి !" అంటూ అప్పుడొక ఉపాఖ్యానాన్ని సెలవిచ్చాడు—"ఒకానొక వూళ్ళో ఒక ఆయవారపు బ్రాహ్మణుడు. అతడు ప్రతిరోజూ ఒక యింటిముంగిట నిల్చి "భవతీ బిక్షాం దేహి" అనేవాడు. ఆ యింటి యజమానురాలుగూడా మామూలు తప్పకుండా "ఈ రోజు యింట్లో బియ్యం నిండుకున్నాయి. వెళ్ళిరమ్మని" చెబుతుండేది. ఓరోజు బ్రాహ్మణుడు వీదినబడి పోతుండగా ఆ యిల్లాలు ఎదురై "ఏమండీ , మాయింటి కెళ్లొచ్చారా ?" అని పరామర్శించింది. "వెళ్ళానండీ" మీ కోడలుగారుగూడా మీ పాఠాన్నే వల్లించారు, అన్నాడు బ్రాహ్మణుడు. "ఆ మాట చెప్పడాని కదెవ్వతె?" అంటూ మండిపడి అత్తగారు బ్రాహ్మణుణ్ణి మళ్ళీ యింటికి తీసుకెళ్ళింది. తీసుకెళ్ళి తను

స్వయంగా బియ్యంలేవని చెప్పి పంపింది..."

"ఇదేమిటయ్యా బాబూ, హరికథలో చెప్పవలసిన ఓ పిట్టకథను తీసుకొచ్చి మాతో చెబుతున్నావు! బోధివృక్షం క్రింద మా కీ జ్ఞానోపదేశమేమిటి?" అంటూ తెల్లబోయాడు హనుమంతు.

"ఈ వూరికి అత్తగార్లు ముగ్గురు" అన్నాడు హరిదాసు.

"అందరూ మొండిచెయ్యి చూపించారేమిటి?"

"చూపిస్తేమాత్రం! ఇవ్వని మొండి అంటూ ఒకడున్నప్పుడు వాడితోబాటు విడువని చండిగూడా ఒకడుంటాడు గదా!"

"కానీ మనం 'పెడతావా, లేకుంటే నీ కుండలో దూకమంటావా'అని యింటి ముందర ప్రాణాచారం పడగలమటయ్యా" అన్నాడు మృదంగం సుబ్బయ్య.

"ఎందుకూ! కథకోసమంటూ వచ్చి చెప్పకుండా వెళ్ళిపోతామా! ఒక్కనాటికీ అలా జరగదు. ఏ కుర్రాడికైనా రెండు రూపాయలు పారేస్తే కొబ్బరిమట్టలు తెచ్చి పందిరేస్తాడు. భజనగుడి కెలాగూ పెట్రమాక్సు లైటు వుంటుంది. నువ్వు మృదంగం మ్రోగించు. హనుమంతు హార్మోనియం వాయిస్తాడు. నేను కథ ధన్‌ధనాయించేస్తాను," అన్నాడు హరిదాసు.

* * *

నిశ్చలంగావున్న మునసబుగారి మానసకాసారంలో రాయిపడగానే లోపలినుంచి ముళ్ళకంపలూ, మొసళ్లూ పైకిలేచాయి. బురదకలిసిన నీటితో చెరువు చెరువంతా దబకలాడుతోంది——

"ఈ కరణాన్నీ, ప్రెసిడెంటునూ ఏంచేసినా పాపంలేదు. తనని పూచిక పుల్లగానైనా మతించకుండా గ్రామాన్ని తమ చెప్పుచేతల్లో వుంచుకోవాలని వీళ్ళ

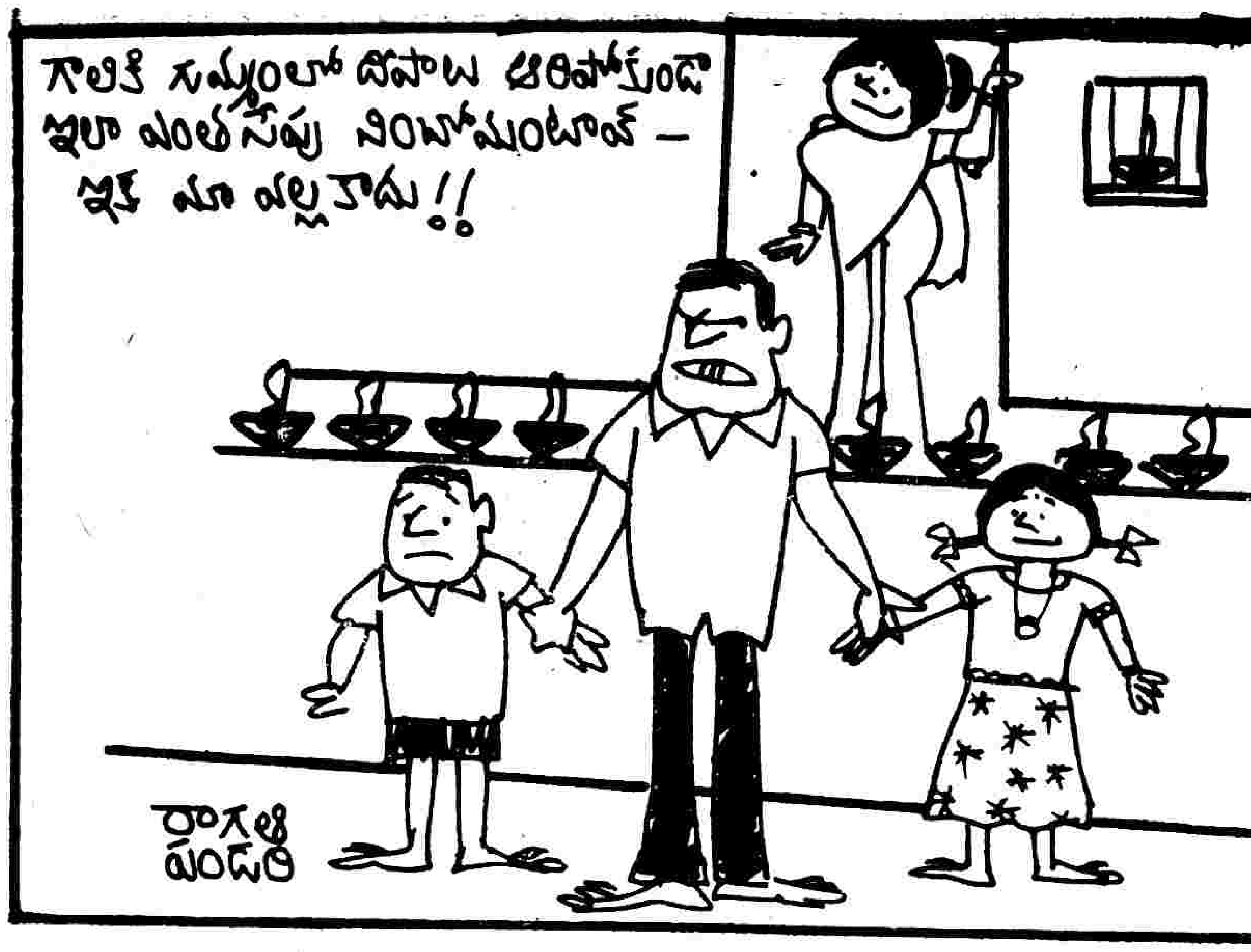

ఆలోచన! వీళ్ళ ఆటలు తన దగ్గర సాగవు. అమ్మో సాగితేనా, వీళ్ళు తనని ఉఫ్, అని గాలిలోకి వూదేయరూ! కానీ కానీ, ఈ మిడిసిపాటెంత కాలం సాగుతుంది? వీళ్ళను గుంటకు గుక్కెడు నీళ్ళు తాగించకపోతే తన పేరు పేరూగాదు, తన వుద్యోగం వుద్యోగమూకాదు..."

విజయగర్వంతో నాంచారయ్య లోపలికి వచ్చాడు.

"తాంబూల మిచ్చేశావా?" అన్నారు మునసబుగారు.

"ఇచ్చేశానండీ! ఆ హరిదాసు మిమ్మల్ని అదనీ, ఇదనీ ఘనంగా పొగిడేశాడు. అప్పుడా కరణంగానీ, పెసిడెంటుగానీ అక్కడుంటే వారున గుండెపగిలి చచ్చిపోయేవాళ్ళు..."

"అలాగా" అంటూ లోలోపలే ఆనందవివశుడైపోయాడు మునసబుగారు.

"కానీ, ఆ తరువాత ఒక చిన్న విషయం జరిగిందండీ!"

"ఏమిటది?"

"మునసబుగారి కథ రేపేనంటూ మన తాంబూలాన్ని తీసి బెంచీపైన పెట్టాడో లేదో, కరణంగారి మల్లయ్య ముందుకొచ్చేసి హరిదాసుగారికి ఆకులు పోకలు అందించి 'ఇది కరణంగారి తాంబూలమండీ' అన్నాడు."

మునసబుగారి నోట మాటలేదు!

"నాకూ చోద్యంగానే వుందండీ బాబుగారూ! 'అయ్యలారా! రేపాది వారం రాత్రికి కరణంగారి కథ'అంటూ మల్లయ్య యిచ్చిన తాంబూలాన్ని బెంచీ పైన పెట్టి యిలా తిరిగాడో లేదో యింతలో ప్రెసిడెంటుగారి పుల్లయ్య అక్కడ వూడిపడి 'ఇదిగోనండీ; ప్రెసిడెంటుగారి తాంబూలం' అన్నాడు..."

"ఇదేం గారడీరా నాంచారూ! అయితే ఈ రోజు కథెవరు చెప్పించినట్టు?" తెల్లబోతూ ప్రశ్నించారు మునసబుగారు.

ఒక్క మునసబుగారే కాదు. ఇంచుమించు అదేసమయానికి కరణంగారు మల్లయ్యను సరిగ్గా అదేవిధంగా ప్రశ్నించి మునసబుగారికి డిటోగా అదేప్రకారం తెల్లబోయారు.

ఈ గొడవతో తనకేమీ ప్రసక్తి లేనట్టు హరిదాసు భజనగుడిముందు, భగవంతుడి నామరూపాలకు మంగళం పాడుతున్నాడు!